

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdu a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **A. D.**, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 10. 2021, č. j. 32 A 30/2020-59,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (stěžovatel) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2020, č. j. JMK 32564/2020. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice ze dne 18. 3. 2019, č. j. 106642/2018-7, jímž byl stěžovatel uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v relevantním znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit dne 8. 7. 2018 v 12:53 hod. při řízení motorového vozidla, reg. zn. X, v obci Židlochovice, Žerotínovo nábřeží, na 7,6 km silnice II/425, když mu v místě s nejvyšší povolenou rychlostí 50 km/h byla silničním rychloměrem RAMER AD9T naměřena rychlost 67 km/h po odečtení odchylky měřicího zařízení (před odečtením 70 km/h). Stěžovatel tak překročil nejvyšší povolenou rychlost o méně než 20 km/h, konkrétně o 17 km/h, čímž porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Stěžovateli byla podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit paušální náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Ze správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně zaslal paní Š. H., provozovatelce vozidla reg. zn. X, výzvu ze dne 10. 7. 2018, č. j. 106642/2018-2, k uhrazení částky ve výši 700 Kč podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Správní orgán v této výzvě mj. provozovatelku vozidla poučil, že namísto zaplacení určené částky může sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla. Na výzvu reagoval sdělením doručeným správnímu orgánu

I. stupně dne 20. 7. 2018 stěžovatel, který uvedl, že v uvedenou dobu řídil vozidlo on, přičemž k tomuto sdělení doložil rovněž plnou moc udělenou jím společnosti ODVOZ VOZU s.r.o. Správní orgán I. stupně následně vydal příkaz ze dne 8. 10. 2018, č. j. 106642/2018-3, jímž uznal stěžovatele vinným ze shora vymezeného přestupku a proti kterému následně podal zástupce stěžovatele, společnost ODVOZ VOZU s.r.o., odpor, ovšem jako podatelku odporu uvedl provozovatelku vozidla. Po výzvě správního orgánu I. stupně následně zástupce stěžovatele upřesnil, že odpor byl podán za stěžovatele, přičemž provozovatelka vozidla na něm byla uvedena omylem. Správní orgán I. stupně proto oznámením ze dne 30. 1. 2019, č. j. 106642/2018-4, pokračoval ve správním řízení a předvolal stěžovatele k ústnímu jednání. Stěžovatel ani jeho zmocněnec se k ústnímu jednání bez omluvy nedostavili. Dne 26. 2. 2019 obdržel správní orgán I. stupně následující vyjádření, které sepsal a opatřil vlastnoručním podpisem stěžovatel: *„[O]bvinili jste mě z toho, že jsem dne 8. 7. 2018 ve 12:53 hodin v obci Židlochovice, Žerotínovo nábřeží sil. II/425 v km 7.6, řídil motorové vozidlo r. z.: X a překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 17 km/h. Chtěl bych Vám sdělit, že když jsem daným místem projížděl, tak měřič rychlosti „neblejsknul“, což by měl vždy udělat. Dané jsem se dočetl na fóru na stránce www.30kmh.cz. Rychloměr tedy musel být rozbitý a naměřit mi moc vysokou rychlost. Daným místem jsem rozhodně neprojížděl zakázanou rychlostí. Prosím vás o důkladné prošetření tohoto problému.“* Správní orgán I. stupně stěžovatele následně vyzval k vyjádření, zda vozidlo v danou dobu řídil, a k tomu, aby potvrdil pravost předchozího podání. Dne 14. 3. 2019 správní orgán I. stupně obdržel následující sdělení, které opět sepsal a opatřil vlastnoručním podpisem stěžovatel: *„Potvrzuji Vám, že jsem dané vozidlo v daný čas na daném místě řídil, avšak dle mého názoru byl rychloměr, který mě změřil, rozbitý, jak jsem již psal v minulém podání, a naměřil mi tak vyšší rychlost, než jakou jsem jel. Rovněž Vám potvrzuji, že podání ze dne 22. 2. 2019 jsem zaslal já a bylo mnou podepsané.“* Správní orgán I. stupně následně vydal již zmíněné rozhodnutí ze dne 18. 3. 2019, č. j. 106642/2018-7, kterým stěžovatele shledal vinným ze shora vymezeného přestupku.

[3] Stěžovatel podal proti zmíněnému rozhodnutí správního orgánu I. stupně blanketní odvolání, které ani na výzvu správního orgánu I. stupně nedoplnil. Dne 11. 6. 2019, tedy až po stanovené lhůtě k doplnění odvolání, obdržel žalovaný sdělení, ve kterém stěžovatel, tentokrát prostřednictvím svého zmocněnce (s elektronickým podpisem osoby jednající za zmocněnce) oznámil: *„Obviněný nyní uvedl, že se spletl, daného dne vozidlo s určitostí neřídil. Proto navrhuje, aby bylo přestupkové řízení zastaveno.“* Žalovaný odvolání stěžovatele zmiňovaným rozhodnutím ze dne 25. 2. 2020, č. j. JMK 32564/2020, zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Žalovaný připomněl, že stěžovatel opakovaně tvrdil, že dané vozidlo řídil. Dle žalovaného je tak sdělení stěžovatele ze dne 11. 6. 2019 nevěrohodné a nezpůsobilé vyvrátit jeho předchozí tvrzení.

[4] Stěžovatel podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který ji shora uvedeným rozsudkem ze dne 27. 10. 2021, č. j. 32 A 30/2020-59, zamítl. Krajský soud konstatoval, že doznání obviněného může být relevantním či dokonce rozhodujícím důkazem pro závěr o vině, přičemž se jedná o důkaz přímý. Dodal, že není podstatné, že stěžovatel nebyl poučen o tom, že by měl povinnost vypovídat pravdivě, neboť takovou povinnost obviněný v řízení o přestupku nemá. Dle krajského soudu nepředstavuje opakované vyjádření stěžovatele v průběhu správního řízení doznání ani výpověď, což však nic nemění na tom, že taková vyjádření představují přípustný přímý důkaz. Skutečnost, že nejvyšší dovolená rychlost byla vozidlem překročena, pak vyplývá ze záznamu měření stálým automatizovaným technickým prostředkem. Aby tyto prostředky splňovaly svůj

pokračování

účel, je nutné zajistit efektivní vymáhání plnění povinností účastníků silničního provozu. Tomuto účelu napomohlo zavedení institutu objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, přičemž přestupek provozovatele vozidla správní orgán projedná pouze tehdy, pokud předtím učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, avšak spáchání přestupku konkrétním řidičem se mu nepodaří prokázat. Tím je vyjádřena subsidiarita odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek řidiče. Řízení o přestupku provozovatele vozidla musí být zahájeno ve lhůtě 1 roku, jinak dojde k jeho promlčení. To spolu se subsidiaritou odpovědnosti provozovatele vozidla vytváří příležitosti k nejrůznějším obstrukcím řidiče vozidla, jejichž účelem je dosáhnout zániku odpovědnosti jeho provozovatele za přestupek.

[5] Krajský soud si byl vědom judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu vztahující se k důkaznímu standardu v případě trestních obvinění, avšak z povahy posuzované věci se dle něj žádné další důkazy nenabízely. Stěžovatel v průběhu správního řízení sám opakovaně správnímu orgánu I. stupně sdělil, že dané vozidlo v době a na místě spáchání přestupku řídil on. Správní orgán I. stupně proto neměl pochybnost o tom, že tomu tak skutečně bylo, a měl dostatečný podklad pro skutkové závěry, které učinil. V opačném případě by aplikace § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu vedla v případě přestupků zjištěných automatizovaným technickým prostředkem k absurdnímu důsledku, neboť správní orgán by byl sice povinen zahájit řízení o přestupku řidiče vozidla, nicméně již v okamžiku zahájení tohoto řízení by zde byly dány důvody pro jeho zastavení a subsidiarita odpovědnosti provozovatele vozidla by byla jen iluzorní.

[6] Krajský soud se ztotožnil s žalovaným, že vyjádření, které stěžovatel předložil až v odvolacím řízení, je nevěrohodné a účelové. Stěžovatel se v průběhu správního řízení opakovaně vyjádřil, že vozidlo řídil on. Pokud svá vyjádření změnil, nemá krajský soud pochybnost o tom, že tak učinil proto, aby se vyhnul postihu za své protiprávní jednání v době, kdy by již ani vyvození odpovědnosti provozovatele vozidla zřejmě nepřicházelo v úvahu. Postup, kdy je v důsledku aktivity stěžovatele vedeno přestupkové řízení ve dvou stupních, v němž se stěžovatel nejprve „naoko“ přizná, avšak jediným účelem je dosáhnout zániku odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla, soud nemůže aprobovat.

[7] Ani ostatní žalobní body neshledal krajský soud důvodnými.

[8] V kasační stížnosti stěžovatel předně uvádí, že ji považuje za přijatelnou, neboť se sice jedná o judikatorně řešenou věc, avšak krajský soud odkázal na judikaturu nepřiléhavou. Rozsudek krajského soudu je dle stěžovatele též stížen zásadním pochybením, ke kterému by Nejvyšší správní soud musel přihlédnout z úřední povinnosti, totiž, že neexistuje žádný důkaz o spáchání přestupku stěžovatelem. Dle stěžovatele je rozsudek krajského soudu také vnitřně rozporný, neboť krajský soud konstatoval, že nemůže aprobovat postup, kdy se stěžovatel nejprve naoko přizná již s úmyslem přiznání posléze odvolat, poté však soud uvedl, že stěžovatelovo „doznání“ bylo věrohodné a pravdivé. Stěžovatel v této souvislosti odkázal na judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, z níž plyne povinnost správního orgánu i přes doznání obviněného zjistit skutkový stav věci bez důvodných pochybností, přičemž krajský soud rozhodoval v rozporu s jím zmíněnou judikaturou.

[9] Správní orgány dle stěžovatele vycházely z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, neboť úsudek o subjektu přestupku postavily pouze na stěžovatelových písemných vyjádřeních, která však nelze považovat za důkazy a která byla později vzata zpět jako omyl. Dle stěžovatele krajský soud dezinterpretoval usnesení Ústavního soudu ze dne 29. 11. 2016, sp. zn. III. ÚS 3083/16, přičemž správní orgány i krajský soud měly v souladu s tímto usnesením reflektovat změnu stěžovatelova postoje. Není zřejmé, z čeho krajský soud dovodil, že je stěžovatelovo „doznání“ pravdivé, když na druhé straně konstatoval, že stěžovatel neměl povinnost vypovídat pravdivě. Dal-li zákonodárce obviněnému možnost v přestupkovém řízení lhát za účelem obhajoby a tvrdí-li krajský soud, že se stěžovatel „naoko“ doznal právě proto, aby zamezil následkům postihu provozovatele vozidla, pak stěžovatel účel obhajoby naplňoval. Podstatné však je, že nelze na jednom tvrzení stěžovatele postavit celé zjištění skutkového stavu, a na tvrzení opaku hledět jako na nevěrohodné a účelové, když neexistuje žádný jiný důkaz, který by pravdivost toho či onoho tvrzení potvrzoval či vyvracel. Důkazem by případně mohla být stěžovatelova účastnická výpověď.

[10] Dále stěžovatel s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu konstatoval, že není pravdou, že by jednání stěžovatele znamenalo nutnost bez dalšího zastavit přestupkové řízení bezprostředně po jeho zahájení. Stěžovatel nesouhlasí s krajským soudem ani v tom, že by popření „doznání“ stěžovatelem bylo nevěrohodné a účelové, neboť by již v rozhodné době dovození odpovědnosti provozovatele vozidla nepřicházelo v úvahu. Správnímu orgánu I. stupně nic nebránilo zahájit řízení o přestupku provozovatele vozidla, neboť i kdyby doručoval oznámení o zahájení řízení fikcí, měl k tomu dostatek času (téměř 4 týdny). Dle stěžovatele tedy správní orgány neměly k dispozici důkazy pro rozhodnutí o vině stěžovatele, přičemž nepostačovalo „doznání“ stěžovatele a řízení o přestupku tedy mělo být zastaveno. Vzhledem k uvedenému stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[11] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.); je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[13] S ohledem na skutečnost, že se jedná o věc, kterou před krajským soudem rozhodoval samosoudce, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[14] Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz). O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*

pokračování

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele*.

[15] Nejvyšší správní soud neshledává v kasační stížnosti dostatečné argumenty svědčící pro její přijatelnost.

[16] Podstatou nyní posuzované věci je otázka, zda správní orgány zjistily skutkový stav věci v rozsahu dostatečném pro závěr, že stěžovatel spáchal přestupek spočívající v tom, že jako řidič motorového vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci.

[17] Podle § 125h odst. 6 věty druhé zákona o silničním provozu se písemné sdělení údajů provozovatelem vozidla o totožnosti řidiče vozidla namísto uhrazení určené částky považuje za podání vysvětlení. Zašle-li proto provozovatel takové sdělení, má s ním správní orgán nakládat jako se záznamem o podaném vysvětlení. Záznam o podání vysvětlení však podle § 137 odst. 4 správního řádu nelze použít jako důkazní prostředek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010-73, publ. pod č. 2208/2011 Sb. NSS). Podání vysvětlení provozovatelem vozidla před zahájením řízení proto slouží správnímu orgánu pouze k získání informací za účelem ujasnění si otázky, zda vůbec a případně vůči komu má zahájit přestupkové řízení. Označí-li provozovatel vozidla jako řidiče v době spáchání přestupku jinou osobu, je na správním orgánu, aby před zahájením řízení o přestupku tuto osobu kontaktoval a vyzval ji k podání vysvětlení. Pokud by tato osoba nebyla kontaktní, případně by podání vysvětlení odmítla, správní orgán by řízení proti takové osobě odložil a zahájil řízení o přestupku provozovatele vozidla (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2022, č. j. 8 As 150/2020-43).

[18] V nyní posuzované věci správní orgán I. stupně vyjádření o tom, že vozidlo řídil stěžovatel, obdržel přímo od stěžovatele. Nemusel proto stěžovatele vyzývat podle § 137 odst. 1 správního řádu k podání vysvětlení, neboť již stanovisko stěžovatele k přestupku obdržel. Vyjádření stěžovatele ze dne 20. 7. 2018 mělo charakter podání vysvětlení ve smyslu § 137 správního řádu, byť o něm nebyl pořízen záznam (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2021, č. j. 4 As 252/2020-19). Jak totiž z vyjádření stěžovatele vyplývá, reagoval jím na výzvu ze dne 10. 7. 2018, kterou správní orgán I. stupně zaslal podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu provozovatelce vozidla. Stěžovatel tak zjevně zamýšlel podat správnímu orgánu I. stupně vysvětlení ohledně totožnosti řidiče vozidla. Pro vyjádření stěžovatele proto platí výše uvedené závěry ohledně sdělení provozovatele vozidla (srov. již zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2022, č. j. 8 As 150/2020-43).

[19] Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu zároveň plyne, že v přestupkovém řízení nelze zjištění totožnosti pachatele přestupku založit pouze na jeho

vyjádření učiněném před zahájením přestupkového řízení, neboť takový úkon představuje toliko podání vysvětlení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2022, č. j. 3 As 410/2020-46, ze dne 7. 8. 2019, č. j. 6 As 115/2019-28, ze dne 6. 10. 2020, č. j. 10 As 259/2020-27, či již zmiňovaný rozsudek ze dne 11. 8. 2022, č. j. 8 As 150/2020-43).

[20] V nyní posuzované věci je však situace odlišná, neboť skutečnost, že předmětné vozidlo v době a na místě spáchání přestupku řídil, stěžovatel uvedl nejen před zahájením řízení o přestupku, ale osobně se tak opakovaně vyjádřil i v průběhu přestupkového řízení, a sice ve shora zmiňovaných sděleních ze dne 26. 2. 2019 a ze dne 14. 3. 2019, opatřených jeho vlastnoručním podpisem.

[21] Tato vyjádření stěžovatele nelze považovat za doznání, jak již správně poznamenal krajský soud, neboť stěžovatel v nich obou výslovně zpochybňoval, že by překročil nejvyšší dovolenou rychlost, a na rozdíl od krajského soudu Nejvyšší správní soud tato vyjádření nepovažuje ani za důkazy v užším slova smyslu, neboť se jedná o vyjádření obviněného z přestupku jakožto účastníka řízení. V každém případě však jde o přípustné podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu, neboť daná vyjádření mají svou vypovídací hodnotu, přispěla ke zjištění stavu věci a byla získána v souladu se zákonem (viz *Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.*: Správní řád. Komentář. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 371–372). Ve svých vyjádřeních, opatřených vlastnoručním podpisem, stěžovatel opakovaně konstatoval, že dané vozidlo v době a na místě spáchání přestupku řídil, a rozporoval pouze to, že jel nedovolenou rychlostí, tj. že rychlost jím řízeného vozidla daný silniční rychloměr správně změřil (což však bylo ve správním řízení prokázáno jinými důkazy a stěžovatel tento závěr správních orgánů a krajského soudu v kasační stížnosti již nenapadá). První vyjádření stěžovatel učinil osobně bez výzvy správního orgánu I. stupně a ve druhém tyto skutečnosti opět osobně potvrdil na výzvu správního orgánu. Za těchto okolností nebyl žádný důvod, proč by z těchto podkladů pro svá rozhodnutí správní orgány nevycházely (srov. obdobně rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 28. 2. 2023, č. j. 64 A 13/2022-26). I když stěžovatel nebyl poučen, že musí vypovídat pravdivě, neboť takovou povinnost v přestupkovém řízení ani neměl, nic nenasvědčovalo tomu, že by jeho vyjádření nebyla pravdivá, tedy že by stěžovatel dané vozidlo v danou dobu a na daném místě neřídil.

[22] Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem i žalovaným naopak neuvěřil následnému sdělení stěžovatele, uplatněnému až v odvolacím řízení, a navíc pouze nepřímou, prostřednictvím jeho zástupce, že se stěžovatel spletl a dané vozidlo v době spáchání přestupku neřídil. Stěžovatel v tomto podání nijak nevysvětlil, z jakého důvodu se předtím opakovaně přihlásil k tomu, že dané vozidlo v době a na místě spáchání přestupku řídil, a proč téměř rok poté, co byl přestupek spáchán, bez bližšího vysvětlení oznámil pouze to, že se spletl. Uvedené tvrzení tak vyznívá nevěrohodně, neboť lze stěží akceptovat, že by se stěžovatel ve správním řízení opakovaně zmýlil, přičemž by bylo přirozenou reakcí osoby obviněné z přestupku, kterého by se ve skutečnosti nedopustila, aby takovou skutečnost neprodleně vyjasnila (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2017, č. j. 4 As 216/2016-34, či ze dne 18. 9. 2013, č. j. 6 As 27/2013-49). Stěžovatel se o jakési vysvětlení pokusil až v žalobě (provozovatelka vozidla je údajně jeho bývalou přítelkyní, jejíž vozidlo dříve běžně řídil, avšak v době spáchání přestupku již jejich vztah netrval), které však rovněž nepůsobí, vzhledem ke zcela konkrétním vyjádřením stěžovatele v správním řízení o době i místě řízení daného vozidla, věrohodně, navíc k prokázání tohoto svého

pokračování

tvrzení stěžovatel nenavrhoval ani v řízení před soudem žádné důkazy a ačkoli trval na ústním projednání věci, k jednání krajského soudu se ani on ani jeho právní zástupce nedostavili.

[23] Ani tvrzení stěžovatele, podle něhož krajský soud dezinterpretoval usnesení Ústavního soudu ze dne 29. 11. 2016, sp. zn. I. ÚS 864/11, nelze dát za pravdu. Krajský soud o toto rozhodnutí Ústavního soudu pouze opřel svůj názor, že doznání obviněného je přímým důkazem, avšak dodal, že vyjádření stěžovatele za doznání *stricto sensu* nelze považovat. Na základě zmíněného usnesení pak nelze dovodit, že by krajský soud či žalovaný měli reflektovat změnu stěžovatelova postoje, neboť Ústavní soud v něm pouze v obecné rovině připustil, že změna postoje obviněného, který se předtím doznal, může být předmětem návrhu na povolení obnovy řízení. V nyní posuzované věci však, jak již bylo vysvětleno, stěžovatel opakovaně uváděl, že byl řidičem vozidla v době a na místě spáchání přestupku, a až v řízení o odvolání své stanovisko bez bližšího vysvětlení změnil pouze s odůvodněním, že se spletl. Přitom žalovaný i krajský soud vysvětlili, proč tuto změnu stěžovatelova postoje považovali za nevěrohodnou. Lze konstatovat, že správní orgány zjistily skutkový stav věci v dostatečném rozsahu pro závěr, že stěžovatel spáchal přestupek spočívající v tom, že jako řidič motorového vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o 17 km/h.

[24] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že jeho dosavadní judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti. Byť Nejvyšší správní soud závěry krajského soudu do určité míry korigoval, musí zároveň konstatovat, že se krajský soud nedopustil takového pochybení, které by mělo dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Nejvyšší správní soud tedy neshledal žádný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[25] Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, publ. pod č. 4170/2021 Sb. NSS, podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí krajského soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení se tedy opírá o § 60 odst. 1 (nikoli odst. 3) ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, měl by tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení o kasační stížnosti důvodně vynaložil. Ze spisu však nevyplývá, že by mu v tomto řízení jakékoli náklady vznikly, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 19. října 2023

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu

